

Alt Emperyalizm ve Türkiye'nin devamı olan kitap bitti ve sonraki üç kitabın planını da yapmıştım ama yaptığım plandan şüpheye düştüm. İlk olarak sosyalizmin 20. yüzyıldaki iktidar tarihini yazmayı planlıyordum. Yıl da uygun, Berlin Duvarı'nın yıkılmasının ve reel sosyalizmin hızla tarihe karışmaya başlamasının 30. yılındayız.

Ardından da düşündüm ki, bu konuda çok şey yazdım zaten... Bianet dahil değişik internet sitelerinde yazdım, bu sitede yazdım, çok sayıda makalem değişik dergilerde yayınlandı ve konuyla ilgili dört tane de kitap var: **1989 Berlin Duvarı, Geleceğe Dönüş, Che Guevara Kısa Uzun Bir Hayat** ve bunlara ek olarak **40. Yıl Sonra TDAS**. Konu son ikisinde önemli bir bölüm oluştururken, ilk iki kitap neredeyse tümüyle bu konuyla ilgilidir.

Konunun yazılacak başka yanları da bulunmakla birlikte yeterince yazdım diye düşündüm. Yeni kitapta aynılarını tekrarlamayı düşünmüyorum, konuyu başka yönden incelemeyi planlıyordum. Özellikle iki yıl üzerinde duracaktım: 1914 ve 1956. İki Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıç ve zamanın sosyal demokrat adını taşıyan komünist partilerinin neredeyse topyekün olarak bu savaşı desteklemeye başladıkları yıldır. Bunu "burjuvazinin sömürgelerden elde ettiği kazancın bir bölümünü işçi önderlerine dağıtması" ile açıklamak mümkün değildir. Bunun da rolü vardır ama özellikle Almanya gibi sömürgesi az olan bir ülke için bu belirleme geçerli değildir. Savaşı destekleyen en önemli parti de dünyada örneğinin en büyüğü olan Almanya SPD'si idi. Bu konu ancak Almanya'nın 19. yüzyılın son çeyreğindeki tarihinden başlayarak, milliyetçiliğin yükselişiyle açıklanabilir. Alman milliyetçiliği, örneğinin en büyüğü olan SPD'yi de etkisine almış ve sürüklemiştir. Benzer bir örneği Weimar Cumhuriyeti yıllarında da yaşayacaktık. SBKP'den sonra dünyanın en kitlesel partisi olan Almanya Komünist Partisi Naziler tarafından hem sokakta hem de sandıkta yenilecekti. Bu çatışma ve yenilginin iyi bilinmesi gerekir. Naziler komünist partisinin tabanından üstelik de 1929 büyük dünya ekonomik krizi koşullarında bir bölüm insanı (işçiyi) koparabilmiştir.

Nazilerin saldırı örgütü SA'ların Berlin'deki militanlarının yüzde 30'ü eski komünistti.

Bu basit bilgiler bile yüzeysel açıklamalarla herhangi bir yere varılamayacağını gösterir.

İkinci önemli tarih, 1956'dır ya da SBKP'nin 20. Kongresi'nin yapıldığı tarih...

Bu tarihte SBKP'de önemli değişiklik yaşanır ama bu değişiklik "revizyonizm" görüşüyle açıklanamaz. 1917-1956 döneminin sonucu olan bu değişikliğin ayrıntılı incelenmesi gerekir.

1968'in reel sosyalist sistem için son çıkış tarihi olduğunu ve bunun nedenlerini, sosyalizmde reformun nasıl başarısızlığa uğradığını Che Guevara kitabında açıklamıştım. Che de "Böyle ilerleyemeyiz..." görüşünün savunucularından bir tanesiydi.

Bunlar önemli konular ama yine de başkaları daha önemli diye düşündüm.

Devlet konusu daha önemli...

Burada söz konusu olan genel olarak burjuva devlet, bu konuda marksist görüşteki önemli eksiklik ve nedenleri; ardından neo liberal dönemde devlet, ardından Türkiye'de devlet ve geleceğin sosyalizmdeki devlet...

Sosyalizm güçlü bir kapitalizmle birlikte yaşamak zorunda kaldığı sürece devlet ortadan kalkmayacak, burası açık; buradan sosyalizmin kendisine özgü farklı bir devlet teorisinin geliştirilmesi gerekiyor.

Bu alan boş değil, çalışmalar var ama geliştirilmeleri gerekiyor.

Bu konunun yazılması daha önemli gibi görünüyor.

Üzerinde epeyce çalışılması gereken bir konu, bilgim fena olmasa bile daha çalışmam gerek...

Bu arada kendi tarihimizle ilgili kitabı yazabilirim.

Kitapta şu veya bu kişiyle uzun hesaplaşmaya girmeyeceğim. Hesaplaşma hayatta yapılır, kitapta değil... Hayatta yapılır, biter ve kitapta sonucu yazılır.

Tarihimizin enteresan yönleri az değil, bunlardan birisi de kadınlar konusudur.

1974-1980 döneminde bütün örgütlerde kadınlar vardı ama sürekli geri plandaydılar. Bizim gibi kitlesel olarak küçük ile orta arasında yer alan bir örgütte ise sorumlu düzeyde altı kadın vardı. Sosyalist hareketin bir dönem en tanınmış kişisi olan Hürriyet'in taktığı isimle "Bombacı Leyla" İstanbul'un yarısından sorumluydu. Öteki yarısından sorumlu olan yine bir kadındı.

İstanbul ya da İzmir ile sınırlı bir örgüt olsaydık hemen herkesi tanırdım ama 15 kentte örgütlü olunca herkesi tanımanız mümkün olmuyor. Bir bölüm insanı çok sonra tanıyabildim ve şunu gördüm: insanlarımızda iyi bir ahlak var. Bunu dar anlamda devrimci ahlak olarak görmeyin; kurdukları hayatta sağlam ve ilkeli durmuşlar, ki bu çok önemlidir. Hatay bölgesinden küçük bir bölüm kişinin lümpen serseri kategorisine giren özellikleri bunlara yansımamış. Bu tür tipleri politika dışı zararlı unsurlar olarak değerlendirmek en doğrusudur.

İbrahim Yalçın yakından bildiği için birkaç kere yazmıştı: "Paris'te herhangi bir Türk veya Kürt işyerine telefon açıp 'Salih Hoca'yı nasıl bilirsiniz?' diye sorun, 'Dolandırıcıdır' diyeceklerdir." Bu zat "genel sekreter" yardımcısıdır.

Bunlardan kurtulduk –moda deyimle ekleyeyim- şükür!

Hesap hayatta görülür ve bittikten sonra da üzerinde fazla durmaya değmez.

Anlayacağınız yazım sırasında değişme olacak... Bu kitaplar önceki listede de vardı ama daha

sonra geliyorlardı, daha 6ne alınacaklar.

Farklı g6rűŐŐ olan varsa, olabilir tabii, bildirsin derim...